

Töitä, matkustelua ja katukahakoita

Matkakertomuksen edellisen osan kirjoittamisen jälkeen ei minulle juuri ehtinyt sattua mitään mainitsemisen arvoista ennen tämän viikon mellakoita. Aika on kulunut nopeasti uusiin töihin perehtyessä. Olen huolestuttavasti luisumassa normaaleihin työaikoihin täällä, eli aamusta iltaan seitsemänä päivänä viikossa.

Viime viikolla olin kyllä Kuala Lumpurissa workshopissa. Hämmästyttävää, kuinka kolmessa viikossa ehtii unohtaa, miltä katuvalot näyttävät. Lisäksi jouduin osittain ennalta suunnitellun (tiesin tarvitsevani hellevaatteita) ostohysterian valtaan. En ole eläessäni tuhlannut niin paljon niin lyhyessä ajassa. Lähtiessä matkatavarat painoivat 13 kg, palatessa 22 kg, ja todellisuudessa käsimatkatavarat olivat varmasti 5 kg painavammats myös. Ostoksiin sisältyneen digitaalikameran otoksia voi tarkastella webissä <http://www.iki.fi/janne.niemi/timor/>. Sen sijaan stereolaite jäi toistaiseksi paikalliseen tulliin odottamaan selvitystä. Viime päivien tapahtumien aikana tämä ei oikeastaan harmittanut, sillä lentokentän varasto on luultavasti paljon vähemmän altis ryöstelylle kuin keskustassa sijaitseva hotelli.

Mellakat

Levottomuuksien taustalla ovat maan sosiaaliset ongelmat, joiden takia tilanne on ollut ilmeisen räjähdysherkkä jo pidemmän aikaa. Kadulla liikkuesssa tätä ei juuri ole havainnut ja tapahtumat tulivatkin valatosalle läsnäolevaa kansainvälistä yhteisöä aika tavalla yllätyksenä, vähän niin kuin jäätyneet tienpinnat autoilijoille syksyisin Suomessa.

Pienempiä kahakoita kaupungilla oli jo viime viikolla. Tiistaina katumellakat alkoivat poliisin mennessä pidättämään taposta syytettyä opiskelijaa. Muut opiskelijat menivät osoittamaan mieltään ja vaatimaan toverinsa vapauttamista poliisitalolle ja myöhemmin hallituspalatsille.

Tietävästi eräät hallitusta vastustavat ryhmät ja mahdollisesti jopa hallituksen sisäinen, pääministerin vastainen fraktio, käyttivät tilaisuutta hyväkseen, ja suhteellisen rauhallisten mielenosoittajien joukkoon liittyi kaiken laista hämärää porukkaa, myös entisten Indonesia-myönteisten puolisoitilaallisten joukkojen jäseniä ja paikalle masinoituja agitaattoreita. Ilmeisesti osa tapahtumista oli suunniteltu huolellisesti etukäteen.

Kivitettyään ensin hallituspalatsia osa rettelöitsijöistä ryhtyi polttamaan ja ryöstelemään läheisiä rakennuksia (supermarket, hotelleja, ravintoloita, moskeija, pääministeri Alkatirin talo). Oma hotellini säästyi täpärästi hävitykseltä paikallisen puodinpitäjän saatua vakuutettua väkijoukon siitä, että kompleksi on paikallisten omistama (mikä ei kyllä pidä paikkaansa). Presidentti Gusmäön yrittäessä puhua presidentin väkijoukolle hän sai päälleen kyynelkaasua ja kiviä.

Evakuointi ja ”soft curfew”

Minä en varsinaisista tapahtumista nähnyt juuri mitään, sillä meitä yritettiin pitää pikemminkin mahdollisimman kaukana kahakoista. (kuvia em. web-sivuilla). Siirryimme läheiseen rauhanturvaajien tukikohtaan siihen saakka, että paikallisen poliisin, YK-poliisin ja rauhanturvajoukkojen yhteisellä katujenpuhdistusoperaatio oli saatu päätökseen.

Varuskunnassa ei ollut juuri muuta tekemistä kuin syöminen ja juominen. Alkuun ahminkin melkoisen määrän pizzaa, koska en ollut syönyt juuri mitään koko päivänä eikä seuraavasta ateriointimahdollisuudesta ollut vielä varmaa tietoa. Jälkikäteen ajatellen vähempikin ruoka olisi riittänyt, sillä loppuillapäivästä pöytäseuraueeni päätti ostaa kaupasta tex-mex-valikoman. Kaiken lisäksi päädyin yöksi ryhmämajoitukseen, jossa italialainen kollegani päätti valmistaa ja tarjoilla herkullista pastaa.

Seuraavana päivänä kaikki täällä olleiden YK-työntekijöiden perheenjäsenet lennätettiin pois (omalla kustannuksellaan). Tämähän on ”non family”-missio juuri siitä syystä, että tilanne voi kehittyä viime päivien kaltaiseksi. YK ei näin ollen ole virallisesti vastuussa muista kuin palkkalistoillaan olevista henkilöistä

Nyt tilanne on jo pääosin normalisoitunut, joskin kaupungilla on hieman tavallista hiljaisempaa. Kertomuksen edellisessä osassa mainostamani ravintolatarjonta on myös supistunut, koska muutama ravintola joutui väkijoukkojen tuhoamisvimman kohteeksi. On vaikea ymmärtää, että juuri kun osa indonesialaisten lähtiessään polttamasta kaupungista on saatu jälleenrakennettua, paikalliset asukkaat hävittävät sen itse uudelleen.

Öinen ulkonaliikkumiskielto on periaatteessa edelleen voimassa, mutta käytännössä se on ”soft”, kuten pomoni sanoo tarkoittaen, että töissä saa olla kyllä pimeäntulon jälkeenkin; kiellon noudattamista ei käytännössä lainkaan valvota ja huomenna se luultavasti poistuu virallisestikin.

Janne